

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2019 - 5540

Doknr.
139308

Dato
10-10-2019

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 12. september 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 56 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Torsten Gejl (ALT).

Spørgsmål nr. 56:

”Vil ministeren vurdere de mulige fordele, der kan være ved at henlægge kompetencen til at træffe afgørelse om tvangsanbringelse til det nye familieretlige system, herunder f.eks. øget fokus på barnets trivsel og rettigheder samt øget retssikkerhed, når afgørelser træffes af særligt uddannede dommere?”

Svar:

Der er ingen tvivl om, at der i så indgribende sager som en anbringelse uden samtykke skal være et gennemgående fokus på barnets trivsel og rettigheder. Det fremgår også klart af formålsbestemmelsen i servicelovens § 46.

Netop af hensyn til barnets trivsel mener jeg derfor, at beslutningen om anbringelse uden samtykke bør blive behandlet i kommunerne, så der sikres en helhedsorienteret tilgang, der netop har barnets bedste i centrum i den samlede indsats for barnet og familien. Det er særligt vigtigt i de sager, hvor kommunen også har iværksat øvrige sociale indsatser for barnet og/eller familien, såsom forebyggende indsatser, støtte til barnet under anbringelsen og støtteperson til forældre.

Børn og unge-udvalget fungerer desuden som et uafhængigt nævn, men har kun beslutningskompetence i tvangsmæssige sager vedr. udsatte børn og unge. Den specialisering ser jeg som en styrke for børn og unge-udvalgets afgørelser. Således har børn og unge-udvalget efter servicelovens § 74 også afgørelseskompetencen i sager om fx gennemførelse af en undersøgelse efter serviceloven § 51, ændring af anbringelsessted efter servicelovens § 69, stk. 3, og afbrydelse af forbindelsen m.v. efter § 71, stk. 3-5. Selv om afgørelser om anbringelse uden samtykke tages ud af børn og unge-udvalget vil der således stadig være behov for en uafhængig beslutningskompetence til at træffe afgørelse i disse sager, hvor forældrene eller den unge ikke vil give sit samtykke.

På baggrund af ovenstående mener jeg for nærværende ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at fjerne kompetencen til at træffe afgørelser om anbringelser fra kommunerne. Jeg er dog altid åben over for at se på, om tingene kan gøres bedre, og derfor er anbringelsesområdet også et område, som jeg regner med at se nærmere på.

Med venlig hilsen
Astrid Krag